

Arrest

nr. 83 145 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.H.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 13/05/1974 te Jerarat geboren en bent gehuwd met G.A.(...) (OV X). In 2010 startte u samen met uw verre neef een handel in koffie. Hij stuurde koffiebonen vanuit Turkije naar Armenië. U vermaalde die bonen en verkocht de koffie door. Op 20/08/2010 voerde u voor de derde maal koffiebonen vanuit Turkije in. Nadat u de koffiebonen aan de grens had opgehaald werd u op de terugweg door enkele mensen tegengehouden. Het bleek om de lijfwachten van de broer van de president te gaan. Ze eisten dat u de koffiehandel zou stopzetten en namen de koffiebonen in beslag. De broer van de president tolereerde namelijk geen concurrentie op de invoer van koffie. U kreeg wel 12000 dollar van hen. Op de terugweg diende u in Hamatia een klacht in bij de politie. Deze stuurden u door naar de politie van Echmiatsin. Daar kreeg u te horen dat u nog zou worden opgeroepen. Op 25/05/2010 werd u door de

politie van Echmiatsin opgeroepen. U kreeg er te horen dat ze u niet konden helpen. De dag nadien ging u naar het parket in Yerevan. Ook daar bleek dat men u niet kon helpen omdat u problemen had met de broer van de president. Toen u die dag terug thuiskwam waren er enkele onbekende mannen in uw huis. U werd door hen geslagen en ze vernielden ook uw koffiemolens. Nadat ze waren vertrokken ging u opnieuw een klacht bij de politie indienen. U werd wederom niet geholpen. Van daaruit ging u naar het ziekenhuis waar u werd verzorgd. Nadien kreeg u nog meermaals dreig telefoons waarbij men eiste dat u het land zou verlaten. Op 20/10/2010 verliet u samen met uw vrouw Armenië. Jullie verbleven tot 15/12/2010 in een onbekend land. Daar namen jullie een vliegtuig naar België waar jullie dezelfde dag aankwamen. De dag erna dienden jullie een eerste asielaanvraag in. Deze werd echter niet in overweging genomen daar Italië overeenkomstig de Dublin II-verordening van de Europese Commissie omwille van het feit dat dit land jullie een visum had verschaft verantwoordelijk werd geacht voor deze aanvraag. Jullie verlieten België echter niet en op 09/11/2011 dienden jullie een nieuwe asielaanvraag in België in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: uw rijbewijs, onvolledige kopieën van jullie paspoorten en deze van jullie kinderen, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een studieattest.

B. Motivering

U verklaarde een vrees te hebben om te worden vervolgd door de broer van de president omdat u koffie 1 invoerde in Armenië. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werden er ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in uw relaas vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten ernstig in het gedrang brengen.

Zo verklaarde u tijdens het eerste asielgehoor dat u sinds het incident van 26/08/2010 nog 3 of 4 dreig telefoons kreeg. Deze zouden allen in september gebeurd zijn (CGVS I p.12). Tijdens het tweede asielgehoor verklaarde u dan weer dat u sinds het incident van 26/08/2010 nog 8 of 10 dreig telefoons kreeg. Deze zouden pas half oktober gestopt zijn (CGVS II p.2.). Toen u met uw initiële verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u in september 3-4 keer werd gebeld en nadien in oktober nog 3-4 keer. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u de laatste dreig telefoon toen in september plaatste verklaarde u enkel dat u het ongeveer zei (CGVS II p.4-5). Het feit dat u bij aanvang van het tweede asielgehoor niet meer wist of u de dreig telefoons die u na uw ziekenhuisbezoek van 26/08/2010 kreeg tijdens het eerste asielgehoor ter sprake had gebracht is weinig relevant daar u toen wel degelijk dreig telefoons had vermeld na uw bezoek aan het ziekenhuis (CGVS II p.1-2, CGVS I p.12). Bijgevolg is er geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid daar er geen reden is waarom u de dreig telefoons die in oktober kwamen toen niet zou vermelden. Bovendien plaatste uw vrouw al de dreig telefoons in september. Ze had geen weet van dreig telefoons in oktober (CGVS vrouw p.7). Bijgevolg bent u tegenstrijdig over zowel de frequentie als over het tijdstip van de dreig telefoons. Hiermee samenhangend verklaarde uw vrouw dat men u een termijn had opgegeven waarbinnen u het land moest verlaten. U had tot 25/10/2010 de tijd om het land te verlaten. Toen haar werd gevraagd hoe zij dit te weten kwam stelde ze dit van u te hebben gehoord (CGVS vrouw p.7). U had opmerkelijk genoeg nog nooit van een opgelegde termijn gehoord en ontkende dat dit tijdens telefonische bedreigingen tegen u werd gezegd toen u met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent werd geconfronteerd (CGVS II p.5).

Voorts verklaarde u tijdens het eerste asielgehoor dat u bij de levering van de derde lading koffiebonen (1.5 ton voor 12000 dollar) uw leverancier, die u altijd via de chauffeur betaalde, nog niet had betaald. U zou hem immers pas betalen nadat u de koffie had verkocht (CGVS I p.6-7). Tijdens het tweede asielgehoor verklaarde u echter dat u de chauffeur (zijnde de tussenpersoon) wel degelijk 12000 dollar onmiddellijk had overhandigd ter betaling voor de lading van 1.5 ton. Toen u werd geconfronteerd met uw vorige verklaringen stelde u in eerste instantie dat de eerste 2 ladingen op latere datum werden betaald maar dat u bij de derde lading direct betaald had. Toen u erop gewezen werd dat u de vorige maal verklaarde niet te hebben betaald voor de derde lading stelde u enkel dat u zich misschien vergist had (CGVS II p.4). Het is weinig aannemelijk dat men zich over de betaling van een dergelijk aanzienlijk bedrag zou vergissen waardoor er geen afdoende verklaring kan worden gegeven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Betreffende uw leverancier kon u bovendien opmerkelijk genoeg zijn familienaam niet geven ondanks het feit dat hij naast een zakenpartner ook een familielid (kleinzoon van uw oom) van u is. Ook de naam van zijn vrouw kon u niet geven (CGVS I p.14, CGVS II p. 3). De familienaam van uw enige klant kon u overigens ook niet geven (CGVS I p.13). Betreffende het eerste contact met uw leverancier aangaande de invoer van koffie legde u dan weer incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u voor het eerst begin april contact met de kleinzoon van uw oom had betreffende de handel die jullie samen zouden opstarten (CGVS I p.15). In het tweede asielgehoor stelde u dan weer dat dit eerste contact twee maanden vroeger was. Toen u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich vergist had (CGVS II p.6-7). Dergelijke

incoherenties lopen evenwel als een rode draad door uw verklaringen waardoor deze 'vergissingen' een verdere blijk zijn van uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Voorts verklaarde u dat men naast de koffiemolens ook nog andere apparaten had vernield tijdens de inval van 26/08/2010 (CGVS I p.10). Uw vrouw verklaarde echter dat er behalve de koffiemolens niets anders werd vernield (CGVS vrouw p.4).

Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid, inconsistentie en onwetendheid in jullie verklaringen ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten.

Daarnaast kan er weinig geloof worden gehecht aan het door u gegeven tijds kader inzake uw vluchtweg van Armenië naar België. U verklaarde dat u op 20/10/2010 per vliegtuig Armenië verliet en dat u op 16/12/2010 in België aankwam. Toen u gevraagd werd waar u gedurende deze tussenperiode verbleef kon u dit niet zeggen – behalve dat het in een huis was. Toen u gevraagd werd waarom u zelfs niet bij benadering kon zeggen waar u gedurende een periode van bijna 2 maanden verbleven heeft stelde u enkel dat u en uw vrouw het huis niet uitkwamen (CGVS I p.2-3). Dergelijke uitleg is onafdoende daar men ervan kan uitgaan dat men zou weten in welke stad, of zelfs maar in welk land, men gedurende een 2 dergelijk lange periode zou hebben verbleven (CGVS I p.2-3). Dit te meer gezien het feit dat u vanuit Armenië per vliegtuig naar deze 'onbekende' plaats reisde en dat er bijgevolg meer dan voldoende aanwijzingen zijn op luchthavens (oa vliegtickets en de gates) die dergelijke informatie duidelijk aangeven. Bijgevolg zijn er ernstige vermoedens dat u moedwillig informatie betreffende uw verblijfplaatsen en uw reisroute achterhoudt - u legt overigens slechts een onvolledige kopie van uw paspoort neer - wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tenslotte is het ook zeer opmerkelijk dat u geen enkel document kan neerleggen ter ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. U verklaarde immers dat u tot 3 maal toe een klacht bij de politie ging indienen. Voorts diende u ook een klacht bij het parket in. Bovendien liet u zich ook voor uw opgelopen verwondingen in het ziekenhuis verzorgen. Echter dient te worden vastgesteld dat u van geen van deze zaken ook maar enig bewijs neerlegt. U stelde telkens dat u dergelijke documenten niet heeft gekregen. Gezien het feit dat reeds werd vastgesteld dat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande uw vervolgingsvrees is dit gebrek aan bewijzen een verdere bevestiging van uw compleet gebrek aan geloofwaardigheid.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw rijbewijs, onvolledige kopieën van jullie paspoorten, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een studieattest bevatten enkele persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van artikel 3 EVRM. Verzoeker roept eveneens machtsoverschrijding in.

Hij laat gelden dat op het moment hij zijn land van herkomst verlaten heeft, hij zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden bewijzen gezien hij voor zijn veiligheid vreesde. Hij is van oordeel dat de aanbrenghing van bewijzen op een redelijke en proportionele manier moet worden beoordeeld en verwijst naar paragraaf 196 van de *Guide des procédures*. Verzoeker stelt vervolgens dat wat de tegenstrijdigheden en incoherenties betreft het volkomen begrijpelijk is om zich te vergissen gezien de traumatische ervaringen en de tijdsperiode tussen het moment waarop de feiten zich hebben plaatsgevonden en het moment waarop hij werd

ondervraagd. Bovendien betreffen het slechts minder belangrijke tegenstrijdigheden en de leemtes rond zijn reisweg zijn evenmin voldoende beslissend om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te ondermijnen. Verzoeker is verder van oordeel dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, terwijl hij wel degelijk het risico loopt gefolterd te worden of onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan.

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM en machtsoverschrijding inroept, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk bij ontstentenis van enige toelichting.

2.2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige en duidelijke wijze aangegeven dat aan de door verzoeker aangevoerde problemen geen geloof kan worden gehecht, gelet op de ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn relaas, de onwetendheden, de vage verklaringen en leemtes omtrent zijn reisweg en omdat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de aangehaalde asielmotieven.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de desbetreffende vaststellingen kunnen verklaren of weerleggen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring of het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Verder beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en het vergoelijken van de gedane vaststellingen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Dat verzoeker bij het verlaten van zijn land van herkomst, zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van bewijsstukken, biedt geen afdoende verklaring voor het niet neerleggen van enig (begin van) bewijs en bevestigt inderdaad de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.2.5. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit relaas ongeloofwaardig is. Bijgevolg maakt hij ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER